

Vastu-

karva

kangelane

PIPPA GRANT

Originaali tiitel:
Pippa Grant
Not My Kind of Hero
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused peale nende, mis on avalikult hästi teada, on kas autori kujutlusvõime viili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Iga-sugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, sündmuste või tegevus-paikadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2023 by Pippa Grant. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R06444724
ISBN 978-9916-31-410-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Lehma vaimule, kes uues kodus meie peret terõitas.
Ja Earlile.*

ESIMENE PEATÜKK

Maisey Spencer ehk üksikema, kes ei suuda lakata kõigis oma elu otsustes kahtlemast

Sellega on korras.

Kõik on hästi.

Mul on kõik kontrolli all. Kolme päeva pärast meenutame juhtunut ja naerame pisarateni.

Samamoodi, nagu oleme möödunud kuudel teinud tosina muu asjaga.

„Ema, *see on karu*. Mida me *karu suhtes* ette võtame?“ Minu kuueteistaastane tütar Juniper ronib oma sõnade rõhutamiseks minu kukile ja klammerdub elu eest minu külge.

Hetkeks löön tunnete tulvas endale patsu. Meie vahel on side! Ta on andestanud, et ma tema juured maast lahti kiskusin ja viisin ta tuttavast Cedar Rapidsi keskkonnast Mõistuse Otsa – minu onu hobirantšosse Wyomingi osariigis Hell’s Bellsis.

Mul oli õigus.

Just sellist uut algust me mõlemad vajamegi.

Šampanja! Peoõhupallid! Tähistamine!

Junie armastab mind ja kohe, kui ta hakkab koolis käima, leiab sõbrad ning me oleme jõudnud end sisse seada, läheb tal meelest, et ta ei tahtnud algul tulla – ja kõik loksus paika.

Kolimine oli tõepoolest lahendus kõigile meie probleemidele. Kõige raskem on möödas.

Karu tõstab pead ja vaatab meile otsa.
Rõõmsad tunded on nagu peoga pühitud.
Võib-olla see ikkagi ei ole meie õnneaasta.
Või aastakümme.

„Ta on väljas, kullake. Oleme kaitstud. Ta ei saa meid kätte.“

Ma nihelen veidi ja kohendan tüdruku oma seljas, et saaksin tema jalgadest haarata ja muuta oma sideme teismelisega ergonomiliselt korrektsemaks. Mu selg ei ole enam nii noor kui vanasti.

Iseäranis pärast sünnitust, kuulen peas ema häält.

„Aken on lahti!“ kriiskab Junie.

„Sirm on ees.“ Ma vist ei kriiska vastu.

Enda arvates olen rahulik.

Olen pädev ja enesekindel mõistuse hää, mis väidab, et *kõik saab korda*.

Karu vahib meid mõrvarlikult vidukil silmadega ja, olgu pealegi, nüüd ma tõesti kisendan.

Junie toob kuuldavale hirmunud piiksatuse ja üritab mu õlgadele ronida.

Karu turtsatab meie poole ja jätkab millegi söömist.

„Pane aken kinni!“ karjub Junie.

Karu tõstab jälle pea.

Küünitan aknalaua poole ja mu alaseljas väändub miski.

Mitte täna, vanamuti keha! uratan vaikselt endamisi. Mu väike tütreke vajab mind.

Hea küll, ka mina vajan end. Ja ma ei ole *nii* vana. Olin pea-aegu lapspruut ja Junie sündis varsti pärast seda. Ja ma olen heas vormis.

Ent olulisem on fakt, et Juniel oli õigus. Meie ja metslooma vahel peaks olema klaas. Ja karu on suurem oht kui ükski seljavalu.

Pealegi, kui kavatseme elada sama rõõmsalt kui minu lapsepõlves, mil siin külas käisin, pean arvatavasti õppima karudega toime tulema.

„Oh jumal, ema, kas ta suudab läbi klaasi tulla? On see kaelus- või pruunkaru? Mida ta sööb? Miks ta siin on? *Miks sa kolisid minuga paika, kus karu mu nahka paneb?*“

Äge. Aken ei anna järele. „Ei... *uhh...* ta sind... *ahh...* minu juures-olekul... *ohh...* ära söö. Täna mitte, mu väike tütreke.“

„*Ema*, lõpeta minu väikeseks tütrekeseks kutsumine! Ma ei ole *titt* ja ma ei taha, et need jääksid sinu elu viimasteks sõnadeks!“

Panen kogu keharaskuse vana puitakna kinnitõmbamiseks.

Mitte midagi.

Ma suudan selle korda teha. Suudan. Möödunud kuusteist aastat oma elust olin pühendunud Junie isa meistrimeheäriale.

Just. Kuusteist aastat.

Põhimõtteliselt veeretasin end sünnituslaualt maha, suudlesin oma vastsündinut pealaele ja ütlesin: *Ulatage mulle trell. Minu haigla- voodi kohal riiulis on mõned lauad lahti.*

Sarja „Dean renoveerib“ kuuenda hooaja viimane osa oli alles hiljuti Home Improvement kanalil. Kogu viimase hooaja vältel tegime näo, et kõik on hästi, kuigi võtetega samaaegselt oli käimas lahutusprotsess ja veel *mõned* asjad, millest ma ei taha rääkida.

Asja iva on selles, et ma olen sadu kinnikiilunud vanu aknaid korda teinud.

Ma oskan seda. Olen pädev. Olen sellega ammu tegelnud. Mul on korralik staaž ette näidata.

Aga see aken lihtsalt *keeldub* liikumast.

Umbes samamoodi nagu minu suhe tütrega.

„Hea küll. Hea küll. Proovime teisiti.“ Kas ma olen juba maininud, et mu süda on põhimõtteliselt kurku tõusnud? Olen üksnes väliselt julge, kuid sisimas pean end lakkamatu jutuvadaga rahustama, et hoiduda Junie ehmatust veelgi hullemaks ajamast.

Kas ma teadsin, et võime siia kolides karusid näha? Teoreetiliselt küll.

Kas ma olin arvanud, et see juhtub nädala jooksul?

Mitte. Mingil. Kuradima. Juhul.

Ja kindlasti mitte viie meetri kaugusel vana rantsoabilise aiama-
majast, mis on liiga lähedal hoonele, kus me Juniega vähemalt tema
keskkooli lõpetamiseni elama hakkame.

Tütar põimib käed tugevamini mu õlgade ümber. „Mida ta seal
sööb?“

„Ma ei tea, kullake.“

Ma räägin nagu mu ema ja ägisen, otsides taskust telefoni ning
hoides üht silma karul, kes ei tule lähemale, kuid ei suvatse ka
lahkuda.

Kas karud oskavad üle aia ronida? Kas ta sööb naabrite lehti?
Kas see on kaelus- või pruunkaru? Ja kus on väike lehmakari, mis
onu Tony üürniku sõnul siia maha jäeti?

Kas see on mörtsukkaru?

Kas ta mörvas onu Tony lehmad?

Minu „*ma ei tea, kullake*“ tähendab tegelikult „*ma ei ütle sulle, et
meie akna all vedeleb lehmakorjus*“.

Jah.

Surnud lehm.

Ma tõepoolest *ei* otsinud selle kohta infot, enne kui rantšosse
kolisime.

Aga ilmselgelt tuleb selle probleemiga täna tegelda.

Kohe pärast *elusat* metslooma.

„Karu, karu, karu,“ pomisen endamisi, tütar seljas kõõlumas, ning
piidlen ühe silmaga telefonitsingut ja teiseга rõõmsalt kugistavat
karu.

Ja veel?

Fui, karu. Lihtsalt *fui*!

Kui see on karu normaalne söögisedel, peab tal jumalik immuun-
süsteem olema.

„Puuma!“ teatan võidukalt, kui interneti otsingumootor karu
loodusliku vaenlase tuvastab.

Niivõrd, kuivõrd.

Veebilehel on kirjas, et nii suurtel karudel ei ole tegelikult looduslikke vaenlasi, aga kui on, siis on see mu parim lootus.

„Ema!“ Junie üritab mu telefoni haarata ning kuna ta on minust pikem ja pikemate käsivartega, siis tal peaaegu õnnestubki see. „Ära...“

Enne kui ta jõuab lause lõpetada, käivitan äsja leitud YouTube’i video ja keeran heli maksimumvõimsuse peale.

Video algab heliseva viisijupiga, misjärel hallipäine mees hakkab rääkima: „Mehed, kas teil on raskusi magamistoas selle üles saamisega? Minul oli ka, kuni leidsin...“

„Ema!“

„Jäta reklaam vahele!“ karjatan telefoni poole. „Jäta reklaam vahele!“

Väänleme ja keerutame Juniega aiamaaja otsapealses toas, kus läheb iga hetkega aina palavamaks.

Junie üritab endiselt mu telefoni haarata ja klammerdub samal ajal minu külge nagu laps, kes on küllalt väike kukil olemiseks.

Proovin seda kuradima reklaami vahele jätta.

Niiviisi vääneldes ja keereldes taban karu meid läbi sirmakna jõllitamas.

Miks ehitati aiamaaja maapinnale, mitte sellest kõrgemale?

Miks, miks, miks?

See mõrtsukkaru paneb meid une pealt nahka, enne kui oleme jõudnud siin kaht öödki veeta.

Ja kui ei pane, siis pean välja selgitama, keda kutsuda, et lehmakorjusest vabaneda.

Kas selles kandis on kedagi, keda kutsutakse lehmakorjust eemaldama?

Ma ei taha sellega täna tegelda.

Mu sõrm leiab ekraanil õige nupu, et videoreklaam vahele jätta, kui Junie ahhetab jälle. „Ema, seal on...“

Minu telefonist kostab plahvatusena täisvõimsusel puuma möire. Hobune hirnatab.

„*Emal!*“ ahhetab Junie, venitades sõna umbes üheteistkümneks kohkunud silbiks, mis tundub võimatu, kuni sul ei ole kodus teismelist.

Puuma möirgab minu telefonis uuesti ja seekord, kui tõstan pilgu, et näha, kas see ajab karule hirmu nahka, näen sama vaatepilti mis Juniegi.

Eemal on mees.

Hobuse seljas.

Ei, mitte hobuse seljas.

Ta *oli* hobuse seljas, aga nüüd sipleb maas ja üritab eest ära kaduda, kui hobune tagajalgadele tõuseb, hirnudes nagu...

Noh, nagu ajaks teda puuma taga.

Hobuse esikabjad puudutavad mehe seljast kümmekonna sentimeetri kaugusel maad, ta hüppab üle mehe ja põgeneb tuhatnelja puude suunas, mis rantšo piiril ojaäärt palistavad.

Mees rullub ümber.

Karu pöördub teda vaatama ning ma vannun, et meest lahutavad metsloomast napid kolm meetrit.

„Oh jumal!“ kraaksatan ma.

„Jookske!“ röögatab Junie mehele. „Jookske elu hinnaga!“

Minu telefonist kostab veel kord puuma möire.

„Välja,“ ütlen telefonile. „*Lülitu välja!*“

„Lülita see välja!“ kisab Junie.

„Ma üritan!“ kisan vastu.

Minu aknast kuue meetri kaugusel kargab mees jalule, kohendab nokkmütsi ja vehib oma päevitunud käsivartega lehma sööva karu poole. Küllap pole mul õigust karu hukka mõista, sest minagi söön veiseliha.

Ainult et... mitte päris niiviisi.

„Kao siit minema, Earl! Mine-mine! *Kõtt!*“ hüüab mees.

Karu turtsatab.

Viimaks õnnestub mul telefonis puumavideo sulgeda.

Mees lehvitab uuesti kätega, nii et T-särk kerkib üles, paljastades lameda valge kõhu, kust läheb lustakas rada vöö vahele, ning lihased puusakontide kohal. Teksapüksid on tema trimmis reite külge kleepunud, tal on kauboisapad jalas ja särgivarrukad liibuvad jämedatele õlavarrelihastele, mis võivad olla tätoveeringutega kaetud. Ta liigub nii kiiresti, et ma ei saa millestki aru, ja see polegi praegu oluline. Peale selle ei näe ma mütsi alt tema nägu, kuid eristan vasekarva habet.

„Kas ta kutsus karu Earliks?“ sosistab Junie.

Ta on mu seljas tardunud.

Minagi olen vagusi.

Minu aiamaaja juures jõllitavad teineteist mees ja surnud lehma kohale kummardunud karu.

Turske mees, kes ei karda ilmselgelt midagi: ei põgenevaid hobuseid, karusid ja ilmselt mitte ka hormoone.

Kõik need kolm asja panevad mind praegu elu valikutes kahtlema.

Oleme meestega jäädavalt ja pöördumatult suhted lõpetanud, tuletan oma rinnanibudele, tupele ja ajule meelde.

Olgu mis on, kuid vaade on uskumatu. Ulata palun popkorni, vastavad kehaosad kooris.

„Ära sunni mind šerifit kutsuma, Earl,“ manitseb mees.

Mu kõrvad värisevad. Tema madal mürisev hääl paneb mu *kõrvad* värisema.

Ilmselgelt pole ma ammu oma vajadustele mõelnud, kui üks mees paneb mu kõrvad värisema veel enne, kui lahutuspaperitel on tint kuivanud.

Enda õigustamiseks ütlen, et ta võitleb meie eest karuga.

Pealegi lõppes mu abielu ametlikult juba ligi aasta eest ning teoreetiliselt veelgi kauem aega tagasi. Me tegime lihtsalt head nägu, et Deani saate lepingulisi kohustusi täita. Mingil määral ka Junie

pärast, kuni ta mulle otsekoheselt tunnistas, et oli kuulnud, kuidas Dean septses koostööd ühe konkureeriva saate staariga.

Kui palju kordi olen ma soovinud, et oleksin võtetelt poppi teinud ja läinud Junie jalgpallimängudele või koos temaga koolitarbeid ostma või et oleksin lihtsalt *olemas olnud* ja kuulanud, kuidas tal koolis läks...